

VAN ACHTER

DE

MIRIAM
VAN TUNEN

KAST

uitgeverij

In dit waargebeurde verhaal zijn de meeste namen veranderd
omwille van de privacy.

© 2014 Uitgeverij Kok
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Omslagontwerp Garage BNO
ISBN 978 90 435 2407 0
ISBN e-book 978 90 435 2408 7
NUR 402

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen,
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

INLEIDING

Ik geloof dat er meerdere boeken te vinden zijn die geschreven zijn door jonge, hippe meiden die twijfelend vertellen dat ze homoseksuele gevoelens hebben. Maar toen ik met knikkende knieën de christelijke boekhandel in Amsterdam binnenstapte en alle romans en informatieve boeken had doorzocht, vond ik niets. Stotterend vroeg ik de verkoper of hij misschien een boekje had, informatief met een Bijbels perspectief, gericht op homoseksualiteit. Ik vertelde erbij dat het voor een vriend van mij was en dat het belangrijk was dat het niet te afwijzend geschreven zou zijn. Ik wilde mijn vriend niet voor het hoofd stoten. De verkoper begreep me. Ondertussen was ik in gesprek met God: 'Sorry, Heer, ik weet het, liegen mag niet.' Stiekem dacht ik dat de man misschien wel met me had willen bidden als ik eerlijk was geweest en wie weet was het gevoel dan wel weg gegaan... Maar ik durfde het niet te zeggen.

Ik was 22 jaar, ik had een goede baan en een fijn hetero leven. Tegelijkertijd wist ik dat er iets niet klopte en was ik doodsbang dat ik alleen maar meer bevestigd zou worden in mijn identiteitscrisis. Maar bovenal was ik bang dat mensen 'het' aan mij zouden zien wanneer ik gezien werd met 'informatie over homoseksualiteit'.

Uiteindelijk liep ik de winkel uit met twee boekjes. Het ene ging over een bekende zwemmer die bekeerd raakte en getrouwd. In die volgorde, vlak achter elkaar. Het andere boekje was een boekje uit de jaren '80. Het was bedoeld als voorlichtingsmateriaal. Het lag naast occultisme, foute kaartspelen en wiet roken. Waar het eerste

boekje hoopvol was: 'dit kon overgaan', was het tweede vooral een samenhang van vele, voor mij bekende Bijbelteksten, in een zeer oude vertaling. Het zette uiteen waarom God homoseksualiteit 'anders' bedoeld heeft. Het was het eerste materiaal dat ik in handen kreeg. Ik las het zo verbijsterend snel, gretig en vol ongeloof dat ik aan het einde van de dag huilend op mijn bank zat. Wat ik voelde was duidelijk niet goed. Ik voelde me persoonlijk afgewezen en moest zo snel mogelijk bij een gebedsgenezer, of, wat zeg ik, bij een christelijke duiveluitdrijver terecht komen. Ik was bang, boos en verdrietig tegelijkertijd. Woedend kwakte ik het tweede boekje in mijn prullenbak. Had ik hiervoor een partijtje staan te liegen in de christelijke boekwinkel? Was er dan werkelijk niets beters te vinden op voorlichtingsgebied voor christelijke jongeren met homoseksuele gevoelens?

Zoals gezegd, waarschijnlijk is er wat materiaal te vinden. Mijn ervaring is, dat als je het enge woord lesbisch meerdere malen tegen jezelf zegt, je het uiteindelijk ook wel tegen de verkoper van de christelijke boekenwinkel durft te zeggen. Als je het eenmaal durft te erkennen gaat er een hele nieuwe wereld open: een wereld vol boeken, optochten, kroegen, kerkelijke samenkomsten, netwerken op internet etc. Bij mij was het zo dat ik daar niet veel behoefte aan had. Ik had geen zin in lesboprogramma's, speciale plekken en nieuwe vrienden bij wie ik gay kon zijn. Het enige wat ik wilde was mezelf zijn. Toen ik dat lef had, mijn vrienden mij omarmden, mijn familie positief was en ik de meest lieve vriendin vond die ik maar kon wensen... viel de rest in het niet.

Met dit boek wil ik niet zeggen dat homoseksualiteit geweldig is. Ik wil alleen zeggen: het is er, ook in de kerk. Het meisje dat de christelijke winkel of de kerk in loopt is misschien 'zo'. Ze kan God lief

hebben met haar hele hart, haar hele ziel en haar hele verstand...
en ook van vrouwen houden.

Als 'het' er dan toch is, laten we elkaar dan in elk geval informeren, open zijn en in liefde met elkaar omgaan. Laat de strijd, die toch al zo vreselijk moeilijk is, geen eenzame strijd zijn. Ga naast elkaar staan in plaats van tegenover elkaar, en probeer elkaar te begrijpen. Dat is veel interessanter dan elkaar terecht te wijzen.

In dit boek beschrijf ik de grappige en verbijsterende ervaringen uit de tijd dat ik 'het' ging vertellen.

DEEL 1

VERLIEFD, VRIENDJES EN VRIJGEZEL

SONGTEKST BLØF *Omdat het anders wordt*

... Er staat iets te gebeuren, dat voelen we wel aan,
al weten we nooit wat.

Je kijkt me lachend aan, het is net alsof je vraagt,
waarom je mij vertrouwen mag...

(...)

Omdat het anders wordt,
Het wordt beter dan gisteren,
Mooier en echter,
Je zult het zien...

Geef het dan een naam

Karin, met wie ik in een gebedsgroep zat, werd steeds meer een koffie-drink-vriendin. Ze nam mij mee naar de Hema. We zitten aan een tafel, midden in het zaaltje op de eerste verdieping. Zij drinkt koffie, ik niet. Terwijl ik doodgemoedereerd in mijn kop thee zit te kijken stelt zij de vraag:

K: 'Ja, maar Miriam... ben je dan lesbisch?'

Stilte

M: 'Nee. Nee toch? Hoezo?'

K: 'Ja, hoezo, hoezo? Ben je lesbisch? Of ben je bi?'

M: 'Bi? Hè, nee, nee hoor, hoezo ben ik bi? Hoe kom je daar nou bij?'

K: 'Ja nou, jij zoent met meisjes EN had eerst een vriend.'

M: 'Helemaal niet. Ik zoen niet met meisjes.'

K: 'Oké, met een meisjé dan! Dus ben je lesbisch? Of ben je bi?'

M: 'Ja, jeetje zeg, als je een keer zoent met een meisje ben je toch niet lesbisch. Toen ik gewoon met mijn vriendje zoende vroeg toch ook niet iedereen: Ben je nou hetero?'

K: 'Nee, als je een keer zoent met een meisje dan ben je misschien niet lesbisch, maar als je het de hele tijd doet gaan mensen er toch iets van denken, Mir.'

Stilte

Karin had wel gelijk. Als je BLIJFT zoenen met een meisje dan gaan mensen er iets van denken. Ik kon alleen helemaal niets met 'hokjes'vragen. Ik had geen antwoorden. Ik was 24 jaar en zat muurvast ergens ACHTER de kast. Want IN de kast daar zat ik niet. Daar zaten de lesbo's en de homo's en misschien de bi's. Maar niet de Miriams. De Miriams hadden gestudeerd, hadden half lang haar en gingen nooit de deur uit zonder lippenvet en kauwgom. De Miriam die ik kende, wist wat het was om een relatie te hebben met jongens, was

christen en zat in het jeugdwerk. En als je er zo uitziet en je zo gedraagt dan zit je niet in een kast en ga je al helemaal geen meisje zoenen. Punt.

En toch deed ik het. Niet omdat ik Bijbels ongehoorzaam wilde zijn. Niet omdat ik geen keus had. Ik zoende haar omdat ik vanaf dag één mateloos verliefd was op haar. Ik was gefascineerd door haar eerlijkheid, diepgang en humor. Zij was het. De HET waar mensen in films het over hadden en mijn vriendinnen als ze zeiden: Ja maar hij is zo... en dan gingen draaien met hun ogen. Zij was HET en ik was er mooi klaar mee. De boeken die ik had gelezen over liefde zeiden dat het onvermijdelijk was. Hier stond ik dan en ik was vastbesloten dat dingen NOOIT onvermijdelijk waren en dat je altijd een keus had. Dat liefde een keus was. Wat nou onvermijdelijk? Ik zou het tegendeel bewijzen. Ik wilde geen homo zijn. Ik wilde niet het toekomstplaatje dat ik in mijn hoofd had omvershoppen. Ik wilde gewoon zijn.

Als je mijn verhaal wilt weten, een rauwe versie van pijnlijke reacties en eerlijke, gênante momenten, dan ben je aan het goede adres. Het gesprek met Karin was slechts het eerste gesprek dat ik voerde met een van mijn christenvrienden. Het was de eerste confrontatie met homo-zijn en hokjes en er volgden nog veel meer van dit soort gesprekken. Dit is het begin van mijn ik-kom-uit-de-kast-acties.

‘Het wordt mooier en echter en beter, je zult het zien!’ Bløf

Geen beginnen aan

Ik leerde Esther online kennen. De eerste keer dat we elkaar spraken wisselden we msn-adressen uit. Ons eerste gesprek besloeg tien A4'tjes. Esther werd iemand met wie ik online kon kletsen

over van alles. Ik had genoeg vrienden in het normale leven maar op de een of andere manier was het heerlijk om juist met haar te praten. Zij kende niemand uit mijn vriendengroep en dat maakte haar tot een neutrale gesprekspartner. Na verschillende mailtjes besloten we af te spreken. Zij woonde aan de andere kant van het land en dus was het logisch om ergens in het midden af te spreken. We zouden samen een hapje eten en bijkletsen.

Aangekomen op Utrecht Centraal loop ik de trap op. Ik kom de hoek om en kijk richting het bord waarop de vertrektijden staan. Ik zie Esther staan en herken haar direct. Mijn maag draait zich om, ik voel me letterlijk misselijk worden. Ik weet zeker dat dit liefde op het eerste gezicht is. Ik loop de trap af naar beneden, durf niet naar haar toe te gaan. Zuchtend plof ik neer op een van de bankjes op het perron. Wat moet ik nou? Ik durf niet naar boven, binnen één seconde weet ik het: ik ben verliefd op het mooiste meisje ter wereld. Ik loop snel een winkeltje in en probeer mezelf te focussen. Wat ga ik zeggen?

Gelukkig hoef ik niks te zeggen, want nog voor ik mijn stoere handdruk uit kan delen en mijn naam kan zeggen, loopt ze al op me af en zegt: 'Je bent er.' Ik was er inderdaad, weliswaar totaal in verwarring, maar lijfelijk was ik aanwezig.

We eten een pannenkoek en lopen uren later terug naar het station. Onderweg vraagt ze mij: 'Heb je ooit wel eens hand in hand gelopen met een meisje?' 'Natuurlijk niet', zeg ik, 'en dat gaat ook niet gebeuren, ik hou daar niet van, van dat kleffe gedoe.' De waarheid was natuurlijk dat ik het super beangstigend vond. Hand in hand lopen met een meisje, midden in de stad, ik bedoel, dan moest je wel echt lesbisch zijn. Dat hele lesbisch zijn paste niet in mijn denkwereld. Ik was christen, ik zou een man krijgen en kinderen. Ik had helemaal niet de ruimte in mijn hoofd om ook maar één minuut te overdenken dat het ook wel eens anders zou kunnen

zijn. Dat het beter bij mijn gevoel zou kunnen passen als ik met een vrouw door het leven zou gaan. Alleen al door de gedachte aan hand in hand met Esther door de stad lopen raakte ik zo van de kaart dat ik het hard afwees.

Op het station aangekomen was het de vraag: welke trein vertrekt er eerder, die naar het oosten of die naar het westen? Mijn trein vertrok het eerst. Esther liep mee de trap af richting de trein. Bij elke tree dacht ik: hoe zeg je zo stoer mogelijk doe, zonder dat het harteloos lijkt? Ik kon geen manier bedenken. Ik stapte in en stond bij de deur. Ik had nog nooit iemand zo recht aangekeken. Ik had het totaal ondefinieerbare gevoel dat hier iemand voor mij stond die ik van top tot teen kende. Zij hurkte voor mijn raam en het enige wat ik dacht was: ik moet uitstappen en haar zo hard zoenen! Ik deed het niet, want zelfs wanneer mijn verstand mij niet had tegengehouden, had mijn gevoel het niet gedurfd. Ik bedacht dat dit niet zo erg hoefde te zijn als ik dacht dat het was: liefde was niet onvermijdelijk, liefde was een keus. Ik had de keus of ik hier iets mee zou doen. Ik wachtte tot de trein wegreed. Ze zwaaide me uit op het perron en ik stopte mijn telefoon zo ver in mijn broekzak dat ik niet lekker meer kon zitten. Binnen een minuut trilde hij, een sms. Ik zat midden in het land maar het duurde tot ergens bij Amsterdam totdat ik hem durfde te lezen: 'Ik vond het leuk.' Ze vond het leuk, wat moest ik nu? Wegrennen was het beste antwoord en het was nog gepast ook in mijn situatie. Ik was aan het kwakkelen met mijn gezondheid, zat midden in een verhuizing, raakte in crisis op mijn werk. Mijn hoofd zat overvol en ik moest al zoveel beslissingen nemen. Een identiteitscrisis kon ik er niet bij gebruiken. En al helemaal geen seksualiteitsvraagstuk gekoppeld aan een meisje. Ik moest rust en ruimte creëren voor mezelf en ik hield mezelf voor ogen: als ik dit nu aanga, dan doe ik meer kwaad dan goed.

We stuurden nog een paar sms'jes. Daarna stuurde ik haar een mail en vertelde ik kort van mijn worsteling en waarom ik haar niet meer kon spreken. Terugkijkend waren dat slechte excuses.

Ja, mijn hoofd zat vol en ja, ik had een aantal beslissingen te nemen. Maar de hoofdreden was dat ik bang was om dit aan te gaan, juist omdat ik al het gevoel had dat mijn bordje vol lag. Ik sprak Esther niet meer en overtuigde mezelf ervan dat het een bevlieging was. Ik had de keuze om deze bevlieging heel groot te maken of om eroverheen te stappen en verder te gaan met het leven zoals ik dat voor mij zag. Ik dacht dat ik de keuze had om hier nu op in te gaan of dit te stoppen en stappen te zetten richting het plaatje dat ik in mijn hoofd had. Ik herhaalde de woorden die ik op het station tegen mijzelf zei: 'Liefde is niet onvermijdelijk, het is een keuze!' Ik had inmiddels door ervaring geleerd dat het alleen maar groter zou worden als ik ermee bleef zitten. Ik besloot het te delen met mijn beste vriendin en er voor de rest mijn mond over te houden.

Twee maanden later vertrok ik met mijn ouders naar Berlijn voor een stedentrip. Ik zat in de internationale trein en reed langs een heleboel stations, het deed me niks, totdat ik bij 'haar' station aankwam. Opeens was het hier en was het heel dichtbij. Was zij heel dichtbij. Ik had geen idee of ze na deze ene ontmoeting überhaupt nog aan mij dacht en hier zat ik, met kloppend hart in een trein die zo zou vertrekken. Zou ik haar sms'en? Wat moest ik dan zeggen? Wat zou zij denken als ik eerst het contact op een laag pitje zette en dan haar opeens sms'te dat ik op 'haar' station stond...

Ik deed niks. Ik durfde niet. Gedurende mijn vakantie dacht ik verschillende malen dat ik weer op dat station zou komen te staan op de terugweg, en als ik dus iets wilde dat ik dan wel actie moest ondernemen. Maar hoe dan? Moest ik haar vragen om naar het station te komen en dat ik dan vijf minuten iets kon zeggen, waarna de

trein weer vertrok? Of moest ik uitstappen? Maar wat moest ik dan tegen mijn ouders zeggen? Dat ik online een meisje had ontmoet, dat we mailden en elkaar één keer gezien hadden... Dat ik na die ene ontmoeting helemaal weg van haar was (stel het gezicht van mijn ouders even voor) en dat ik nu het laatste stuk in de trein niet mee zou reizen omdat ik haar MOEST zien...

Ik kon het niet. Ik durfde niet. De vakantie ging voorbij, ik stond weer op 'haar' station en uiteindelijk reed de trein verder. Ik wenste dat ik hiermee rust in mijn hoofd zou krijgen. Zij woonde aan de andere kant van het land. Ik had haar één keer gezien. Ik stelde me vreselijk aan en als ik thuis zou komen zou ik weer normaal doen. Ik zou de verwarring achter me laten en weer gewoon gaan bidden voor een leuke vent. Als ik God concreet om een partner zou vragen, dan zou Hij zorgen voor een uitkomst. Als die uitkomst over de drempel van mijn huisje stapte, zou de verwarring omtrent mijn seksuele identiteit vanzelf afnemen... En daarmee was de zaak afgedaan!

Miriam en haar boer

Als kind was ik niet een meisje-meisje maar ook geen bomenklimmer. Ik was van het buiten spelen, hutten bouwen, basketballen en vooral veel op de manege en de boerderij rondhangen. Ik had een koe met heel veel tijd en liefde tam gemaakt, ik zat op springles bij de manege en in de tussentijd hing ik rond in de stal. Mijn middelbare school werd uitgekozen op basis van locatie: welke school lag het dichtst bij de manege? Toen bleek dat ik mavoadvies kreeg in groep 7 werd het een tandje harder werken. De school bij de manege had alleen havo/vwo. Ik moest en zou naar die school, ik werkte hard en mocht starten op de havo. Best een leuke tijd, maar het belangrijkste was het buitenschoolse curriculum: vanuit de lokalen

keek ik uit op de weilanden, in de pauze zat ik buiten. De manege was de hele dag in zicht en als hij niet in zicht was dan kwam dat omdat ik er aanwezig was.

Als tiener had ik het er met mijn beste vriendinnetje en tevens buurmeisje vaak over hoe het zou zijn als we groter waren. Annemarie zat op een groene vmbo en de helft van de tijd was ik jaloers op haar opleiding. Ik had Frans, zij had schapenstage. Zij mocht meelopen bij de dierenarts en ik verdiepte mij in filosofie. Waar was het misgegaan? Over de toekomst waren we vrij eensgezind: een groene toekomst zou het worden. Ik werd dierenarts en Annemarie zou naar een groene mbo in Barneveld gaan. We zouden trouwen met een leuke vent. Voor Annemarie bestond die vent uit een stoere skater. Hij moest wijde broeken dragen, grote T-shirts en misschien een petje. Die van mij moest paarden hebben. Het maakte niet uit hoe hij eruit zag. Oké, bruine krulletjes en hij moest groot zijn. Lang en dun. Maar bovenal moest hij boer zijn en het liefste in Wormer wonen, anders was het te ver fietsen.

Als Annemarie op vakantie ging dan ging ze kamperen, ze maakte honderd nieuwe vrienden en aan het einde van de vakantie wisselde ze met iedereen adressen uit. Annemarie zoende de knapste jongen en kwam standaard verliefd thuis. Ik ging op vakantie naar een bungalowpark of het buitenland en ging met mijn ouders in het zwembad.

Annemarie en ik waren verschillend. Zij extravert, ik introvert, zij kleurig gekleed, ik als hippie met groene en bruine tinten. Annemarie was groot, had blond golvend haar en ik was klein en smalletjes en had lang stijl haar. We vonden elkaar in humor, in goede gesprekken en zijn samen alle fases van ons leven doorgestaan.

Onze moeders waren tegelijkertijd zwanger, we zaten samen in het badje en waren samen zenuwachtig voor onze toetsen. We gingen

samen voor het eerst op tienerkamp, op stijldansen en experimenteerde met make-up, haarverf en koken. We hadden dezelfde voorliefde voor natuur, sinterklaas en urenlang buitenspelen. In onze tienertijd gingen we beiden in dezelfde regio op kamers en zodra de studie afgerond was kwamen we weer terug in 'ons dorp'.

Annemarie paste in de loop der tijd haar eisenpakket over de ideale jongen aan. Inmiddels de 20 jaar gepasseerd was het niet meer zo aantrekkelijk om een jongen te hebben die altijd in een wijde broek liep of een petje droeg. Ik veranderde niets aan mijn eisenpakket.

Mijn vrienden plaagden mij dan ook regelmatig met mijn voorkeur voor boeren: 'Miriam wil een plattelander, een paardenboer met land.' Iedereen wist het, dus zodra ze begonnen met de series *Boer zoekt vrouw* zat iedereen mij op de kast te jagen. Ik vond mijn boer niet via een televisieserie. Maar ik vond hem wel.

Flessenpost

Teruggekomen uit Duitsland opende ik mijn mailbox. Ik ben van de generatie die elke dag minimaal twee keer zijn e-mail moet controleren. Het eerste wat ik dan ook deed was mijn tas neerzetten, plassen en mijn laptop openen. Ik had mail.

Een aantal jaren geleden had ik mijzelf opgegeven bij een christelijke dating- en ontmoetingssite. Veel van mijn vrienden waren ongelovig en het leek me heerlijk om mijn wereld te vergroten, om te kunnen kletsen met mensen die niet in mijn kerk zaten. Ik was benieuwd wat nu toch die discussie was over kinderdoop en volwassendoop, ik wilde weten of het heilig avondmaal overal met druivensap gevierd werd maar bovenal wilde ik nieuwe, leuke jongeren ontmoeten.

Als je lid wordt van zo'n site dan moet je een profiel invullen: kort

vertellen wie je bent. Mijn profiel was al jaren hetzelfde en vlak voordat ik op vakantie ging besloot ik hem aan te passen. Ik woonde niet meer in een huis met vriendinnen, ik zat niet meer op school en mijn bijbaantje had plaatsgemaakt voor een serieuze baan. Ik veranderde mijn foto – dreadlocks had ik al tijden niet meer – en maakte wat concreter wat mijn hobby's waren. Daarna scrollde ik wat profielen langs. Ik 'ontmoette' een jongen en we kletsten met elkaar. Voordat ik op vakantie ging stuurden we via de site een aantal 'flessen': korte mailtjes. Hij was zelf ook in Duitsland geweest en hij noemde me een aantal plekken waar ik zeker heen moest.

Eenmaal terug uit Berlijn was ik blij verrast om flessenpost in mijn mailbox te ontvangen. Hij vroeg hoe het geweest was en wat ik allemaal gezien had. Ik vroeg op mijn beurt of hij wel eens in Amsterdam geweest was. Na een aantal mailtjes werd besloten dat we elkaar in Amsterdam voor het eerst zouden ontmoeten. De ontmoeting zou plaatsvinden tijdens De Uitmarkt zodat we de mogelijkheid hadden om leuke concertjes te bezoeken en ondertussen elkaar beter te leren kennen. De plannen waren gemaakt, maar moesten nog even op zich laten wachten. Zijn ouders moesten eerst terugkomen van vakantie, hij kon het bedrijf niet achterlaten. Wat bleek: deze jongen... was boer.

Hij was niet alleen boer, hij was ook nog de boer zoals het zijn moest. Behalve dat hij uitermate lang was, blauwe ogen en bruin krullend haar had... had hij ook nog een bedrijf met prachtige koeien die buiten konden lopen. Alsof dat nog niet alles was, kreeg ik, het kaasmonster, er een kaasmakerij bij.

Op papier was het prachtig en de vriendinnen die ik ervan vertelde kwamen niet meer bij van het lachen. Het was zo frappant, dat ik dacht dat het vast zou tegenvallen als ik hem zou ontmoeten. Er moest toch iets mis zijn?